

Rudolf Mládek: Vypůjčené peníze budou v EU lepit jen další ztracený čas

- CZ24 News | 22. července 2020

EU: A o nic jiného nejde. Jen udržet jakési status quo. Politika, kterou dělala Moskva od roku 1964 až do svého hořkého konce, píše v komentáři Rudolf Mládek .

Přesně o totéž se snaží západní elity, které se mylně domnívají, že balíkem poutrácených peněz oživí ekonomiku a zajistí báječné zlaté zítřky. Ale takhle to nefunguje a fungovat nebude. Protože to by se ty peníze musely investovat do smysluplných projektů a jak známo, to v byrokracií a dotacemi rozežrané EU je prakticky nemožné. Recidiva žití na dluh je v EU už tak zakořeněná, že je jen otázkou, kdy další půjčky budou následovat. Zvláště poté, co se proudy přímých spotřebitelů státních peněz nezmenšují, ale naopak zvětšují, dokonce i jejich dovozem.

Státy EU jsou pomalu na bankrot, ale trhy peníze mají. Kdo jsou ty „trhy“, od nichž si jdou politici z EU vypůjčit peníze? A za jakých podmínek si je vypůjčí? Jaká bude obsluha tohoto dluhu a jak se to promítne do peněženek nás Evropanů, co jsme byli tak hloupí a za vstup do EU většinově hlasovali? Pohádky o tom, jak budou dluhy v tom či onom roce splaceny jsou pohádky už proto, že od doby prvních dluhů jednotlivých států v EU se tyto nijak nezmenšují, ale stále rostou, krize nekrize. Spirála zadlužení bude stoupat a ti, co si žili marnotratně a mnohdy i líně si opět z rozdaných peněz ukousnou největší krajíc. Co už může být nemorálnějšího. Není divu, že se projektovaný dluhový balík peněz na posledním summitu EU snížil už na 390 miliard eur na dotace a na půjčky 250 miliard eur. I tak je to až moc.

Evropská unie je projekt, který se řítí z kopce dolů ve všech směrech. Svoboda slova už je jen stín té, co platila před třiceti lety, ekonomika kulhá v kdejakém státě, nové zdravé firmy nevznikají, za to ty staré, hnijící, se drží nad vodou státními intervencemi, zvyšuje se energetická závislost a s ní cena energie, do EU se valí miliony podivných osob, jejichž integrace je nákladná a v mnoha případech dokonce nemožná a pokřivený Soudní dvůr Evropské unie svými rozsudky připomíná spíše totalitu než demokracii.

Mnozí to píší, někteří i odvážně říkají, ale je to marné, stejně jako kdyby jste Brežněvovi vysvětlovali, že jeho socialismus musí nakonec doslova chcípnout, protože nesplňuje žádné atributy pozitivního vývoje. Neslyšel, neviděl a jen držel stav, často i za cenu nasazení armád.

Když dvouměsíční částečný covidový výpadek ekonomiky takhle položil západní svět, co s ním udělá šestiměsíční, se kterým už někteří „prognostici“ na čele s Bille Gatesem a Institutem pro měření a vyhodnocování zdraví (IHME) počítají. A kde jaké „trhy“ vykouzlí potom další biliony eura na záchranu molocha EU, který je prohnílý, kam se oko podívá.

Někdo se domnívá, že se odchodem z EU něco vyřeší. Dnes už nikoliv.

Když bankrotující stát odejde z EU, je to stále jen bankrotující stát. Odchodem se na prosperující nezmění. A protože jeho politici budou ještě dlouho titíž a stejně mizerní, tak je pokračování další zvětšené mizérie logické. Proto takové Španělsko či Itálie budou hrát o čas a peníze, které jim zadarmo někdo na dluh a účet ostatních nasype. Co svět světem ale existuje, ještě nikdo takhle hloupou kapitalistickou politiku nedělal. Nedělal proto, že to spíše připomíná ten zaniklý socialismus. Ten, kterému v EU začali stavět pomníky.

Když britský politik Neville Chamberlain po podpisu mnichovské dohody mával tímto cárem a vykřikoval, že zachránil v Evropě mír, stal se tím jedním z nejsměšnějších politiků všech dob. Nepochopil situaci. Obdobně směšnými jsou dnešní politici EU, kteří stále nechápou, že nelze žít na nekonečný dluh a ještě k tomu si vlastní, jakž takž fungující výrobu devastovat absurdními prozelenými nesmysly.

Když padl východní socialismus, měly se tehdejší evropské státy kam obrátit. Až se zhroutí EU, co vlastně Evropanům zbude? Oči pro pláč? Možná. Rozhodně jim patří Nejvyšší cena za vlastní blbost. A tu si mohou udělit už nyní. Protože ani 390 miliard dluhových eur nepostaví ekonomiky států EU do zdravé pozice. To by se členské země musely vrátit ke kapitalismu, volnému (nikoliv jednotnému!) trhu a účtě k práci a k rodině. Nic takového na programu dne v EU není, končí komentář Rudolf Mládek

Rudolf Mládek